

Arrest

nr. 147 507 van 10 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 17 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van 17 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2009 hebben verzoekers een asielaanvraag ingediend.

Op 20 april 2010 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd. Tegen deze beslissing dienden de verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Bij arrest nr. 56 415 van 22 februari 2011 verwierp de Raad het beroep.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 7 juni 2010 heeft eerste verzoekende partij, verzoeker, een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 28 november 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 87 698 van 25 april 2012 heeft de Raad de beslissing vernietigd.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 30 september 2011 heeft verzoeker een tweede aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 februari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 4 juni 2012 werd de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 90 481 van 26 oktober 2012 verwierp de Raad het beroep.

1.5. Op 24 augustus 2012 hebben verzoekers een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 juni 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van 9bis onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 115 749 van 16 december 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 18 juni 2013 werd tevens ten aanzien van verzoekers de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 14 februari 2014 hebben verzoekers een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 april 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd verzoekers op 5 mei 2014 ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“S. S. [...]
S. S. [...] zijn echtgenote
Hun kinderen:
S. R. [...]
S. S. [...]

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) ingediend op datum van 14.02.2014 door de advocaat van betrokkenen, en aangevuld op dezelfde dag, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

Redenen:

De elementen werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag (d.d. 24.08.2012) tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 18.06.2013.

De bijkomende elementen dat betrokkenen nu langer dan vier jaar in België verblijven, een kind hebben dat hier geboren is en meer steunbetuigingen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.7. Eveneens wordt op 17 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: [...]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: [...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 25.06.2013."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.8. Ten aanzien van de tweede verzoekende partij, verzoekster, wordt eveneens op 17 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De motivering van deze derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

*Naam, voornaam: [...]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: [...]*

En haar kinderen,

*S. H., [...]
S. S., [...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 25.06.2013.”

1.9. Ten aanzien van verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd op 17 april 2014. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: [...]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 25.06.2013.”

1.10. Ook ten aanzien van verzoekster wordt een inreisverbod opgelegd. De motivering van deze vijfde bestreden beslissing luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw:

Naam, voornaam: [...]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 25.06.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Betreffende het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, werpt verweerder een exceptie op dat verzoekers het vereiste belang ontberen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ten aanzien van verzoekers werd op 18 juni 2013 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten zijn definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoekers weerleggen in het thans voorliggende verzoekschrift niet dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen op basis van dezelfde feitelijke gegevens als de bevelen van 18 juni 2013.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.3. Verweerder werpt een tweede exceptie van onontvankelijkheid op door gebrek aan de vereiste samenhang tussen de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de bestreden beslissingen tot afgifte van een inreisverbod.

2.4. De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in het verzoekschrift om de beslissing van 17 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissingen houdende het inreisverbod, van dezelfde datum. Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens verzoekers getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert het dat maatregelen tot terugkeer of verwijdering worden genomen in geval van illegaal verblijf. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand.

De thans bestreden beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op de wettigheid van de aan verzoekers opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden zijn gestoeld op het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2013 dat hen op 25 juni 2013 werd ter kennis gebracht en vinden juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekers dat de bestreden beslissingen onlosmakelijk verbonden zijn aangezien ze op hetzelfde moment zijn genomen en het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen naar aanleiding van de beslissing tot weigering van machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de vierde en de vijfde bestreden beslissing en *vice versa*. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden, toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan verzoekers werden ter kennis gebracht, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De

inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de overige bestreden beslissingen verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost, zodat de advocaat van verzoekers niet dienstig kan voorhouden dat de feitelijke omstandigheden hetzelfde zijn en de situatie aldus moeilijk uit elkaar te halen is.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de vierde en de vijfde bestreden beslissing houdende de inreisverboden anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

In casu dient te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de inreisverboden betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Ter terechtzitting wensen verzoekers zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In casu vertonen de bestreden inreisverboden een groter belang voor verzoekers dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de vierde en de vijfde bestreden beslissing wordt aan verzoekers een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet impliceert dat verzoekers gedurende drie jaren na de kennisgeving ervan niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en niet kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan verzoekers opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidig verzoekschrift worden bestreden.

Gelet op het gebrek aan voldoende samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden, wordt, gelet op de voorgaande vaststellingen, het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de vierde en de vijfde bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de beslissing van 17 april 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsmachtigingsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen die tegen de laatstgenoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen van 17 april 2014 houdende de inreisverboden

3.1. In een derde middel dat de inreisverboden betreft, beroepen verzoekers zich onder meer op een schending van de 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991).

Zij betogen onder meer dat verweerder bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn. Zij wijzen er op dat in de bestreden beslissingen betreffende de inreisverboden enkel wordt gemotiveerd dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan doch dat dit geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod, wegens een te algemene en stereotiepe motivering.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu werd aan verzoekers een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod wordt verplicht.

De Raad stelt vast dat verweerder in de vierde en vijfde bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verweerder voert in de nota met opmerkingen onterecht aan dat een inreisverbod van drie jaar werd afgegeven omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en deze motivering volstaat als afdoende motivering. Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (*cf.* RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef, kunnen verzoekers worden gevolgd in hun standpunt dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de vierde en vijfde bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlages 13*sexies*), worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen betreffende de beslissingen van 17 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter,

mevr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS